

Gia đình là điểm tựa

ISSN: 2734-9195

15:05 23/06/2025

Có hiểu, mới thương; có thương, mới biết trân quý những điều tưởng chừng bình dị nhất. Giữa cuộc đời nhiều biến động, gia đình và Ba vẫn là chốn về yên lành, là điểm tựa âm thầm nhưng vững chắc nhất cho mỗi bước chân con.

Tay Ba run run nắm lấy tay con. Chân nhấc đi chậm chạp giữa đông đảo đời vui. Nhưng giờ Ba không còn sức để vui, khi cuộc sống quanh Ba vẫn náo nhiệt, mà Ba thì lực bất tòng tâm...

Ba của con đã già thật rồi.

Nhìn Ba mà con muốn làm gì đó để cho Ba có thể khỏe hơn, nhưng không thể, cuộc đời không thể sống dùm ai đó. Chỉ có thể chia sẻ cho vơi ưu phiền, cho thêm nguồn sống tích cực, từng ngày...

Những ngày cường tráng của Ba đã xa rồi. Ngày ấy, tay Ba là sức mạnh, vai Ba là điểm tựa, chí Ba là niềm tin yêu là động lực... dìu con vào đời...

Giờ con đã lớn khôn. Con mong bù đắp cho Ba nhưng chẳng thể giúp Ba những lúc tuổi xế chiều. Con biết rằng rồi mai này con cũng như Ba. Con cũng sẽ già yếu, không còn tuổi xuân...

Ngày còn bé, con cứ lẻo đẻo theo Ba. Ba đi đâu con cũng muốn theo. Còn nhớ những khi ra vườn nhà mình, con hỏi đủ thứ chuyện, nghịch ngợm nữa. Rồi những ngày, đêm an lành bên Ba, Ba làm ngựa cho con cưỡi, làm đủ trò vui cho con cười... Ôi cả một vùng trời dẫu yêu xưa...

Hình minh họa tạo bởi AI

Ngồi nhớ xa xưa... hồi tưởng những kỉ niệm đời người. Đâu rồi thời trai trẻ, thanh xuân, đầy nhiệt huyết.

Đâu rồi thời tham gia thủy lợi, chung tay đào kênh dẫn nước ngọt về... Thời chạy xe máy trăm cây số về thăm Mẹ và các con... Thời của người thanh niên nhiệt huyết yêu đời. Ba từng tham gia công tác xã hội, từng đi vào vùng sâu, vùng xa dạy chữ cho các trò nghèo tỉnh lẻ.

Nhớ khi còn bé, Ba dắt con từng bước đầu đời. Con lớn lên trong vòng tay thương yêu của Ba Mẹ. Thời ấy khó khăn vất vả, đi học thật xa mới đến trường, Ba chở con sau lưng mà con ôm Ba ngủ mê say. Ba sợ con ngã, luôn miệng nói chuyện với con và nhắc nhở, tay Ba níu chặt tay con... đâu rồi những lần vượt xẻo qua cầu khi đi học khi cây cầu bị nước cuốn trôi... ngày ngày Ba cõng các con trên vai lội qua dòng nước chảy xiết... Ngày ấy, con vẫn chưa thấu hiểu "công Cha nghĩa Mẹ". Con chỉ thấy thương Ba vô bờ, chỉ biết chăm học cho Ba bớt lo và thêm động lực làm việc.

Nhớ, những ngày nắng đẹp cùng gia đình vui chơi. Những ngày mưa ẩm áp chuyện trò, Ba thường kể chuyện xưa, chuyện nay cho các con nghe.

Thích nhất, những chiều cuối tuần cả nhà quây quần bên nhau, vui rộn ràng bên đĩa đậu phộng (lạc) rang nóng hổi Mẹ vừa rang xong đem từ dưới bếp lên, cả nhà rôm rả chuyện mình, chuyện người... nghe Ba dạy cách đối nhân xử thế, cách sống và làm việc...

Con nhớ, lần Ba dẫn con đi thi. Ba lo lắng còn hơn cả "sĩ tử". Ba chỉ dẫn, dọn dò từng li từng tí... Rồi con bước vào đời không còn thơ dại. Ba vẫn dõi theo con.

Cuộc sống hàng ngày, trong vòng xoay cơm áo gạo tiền... danh lợi... con đi sớm về khuya... thừa dần thăm viếng hỏi han... thừa dần ân cần lo lắng. Con đã quên, khi sẻ chia những vui buồn cuộc sống bên Ba... Thế nhưng, khi con gặp khó khăn là lúc nào cũng có Ba giúp sức. Ba lo cho con từ tinh thần đến vật chất, tất cả những gì Ba có thể hy sinh cho các con.

Ngày tháng cứ vô tình qua đi. Con càng trưởng thành, Ba Mẹ càng già yếu...

Một lần nhận tin người bạn nhắn: "Ba mình mất rồi bạn ơi", chợt nghe mắt cay xè tim như thắt lại, là Ba của bạn mà tim con còn nhớ thế kia... nghĩ càng thương.

Con hứa lòng mình mỗi ngày, mỗi giờ sớm chiều thăm Ba khi có thể. Cũng có những lúc, con và Ba ngồi hàng giờ tâm sự đủ chuyện, để Ba có thể trút tâm tư, nỗi niềm nhưng nhớ ông bà, những ngày tháng xa xăm đầy hoa mộng, đầy yêu thương của Ba... Ký ức chỉ còn trong lời kể, trong giấc mơ đồng lúa xanh rì, vang đâu đây tiếng hát ngọt ngào: "tình cha ấm áp...". Con vẫn vô tư bên Ba từng ngày, từng giờ, mà vô tình quên những nhọc nhằn hằn trên tay, trên trán của Ba. Tóc Ba không còn xanh. Ba nhường con giấc ngủ, cho con ăn ngon mặc đẹp, cho con tri thức vào đời. Đó là niềm hạnh diện của con. Đó là niềm vui, là sức sống của Ba...

"Các con giờ là niềm an ủi lớn nhất của đời Ba". Ba từng nói với con như vậy.

Ba đã sống một đời người không hối tiếc. Một cuộc đời đã cống hiến cho xã hội, hy sinh cho gia đình, trọn niềm tin yêu cho các con. Bao vần thơ ca ngợi, bao bài nhạc chúc tụng, bao lời văn hoa mỹ cũng không sao nói được lòng con. Ba tận tụy cả đời mình. Giờ khi tuổi về già, niềm hạnh diện của Ba là con cháu thành đạt, yên vui. Ba chỉ mong con cháu được vững vàng trên đôi chân của chính mình, khi chân Ba không còn vững bước...

Thời gian trôi qua như bóng câu qua cửa sổ. Ba ngày nào vững chãi như cây cổ thụ, giờ tóc đã bạc, dáng đã còng. Chợt thấm lời Phật dạy về vô thường: có hiểu, mới thương; có thương, mới biết trân quý những điều tưởng chừng bình dị nhất. Giữa cuộc đời nhiều biến động, gia đình và Ba vẫn là chốn về yên lành, là điểm tựa âm thầm nhưng vững chắc nhất cho mỗi bước chân con.

Tác giả: **Lê Thị Ngọc Nhi**

Địa chỉ: 37/4 đường 22, phường Phước Long B, thành phố Thủ Đức, Tp.Hồ Chí Minh